

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **E. M.,** zast. Mgr. Kateřinou Celnarovou, advokátkou se sídlem náměstí T. G. Masaryka 38/10, Břeclav, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2016, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 33 Ad 1/2017 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 24. 4. 2018 doručena kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), kterou se domáhá zrušení shora označeného rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2016, č. j. X. Žalovaná tímto rozhodnutím zamítla stěžovatelčiny námitky proti rozhodnutí ze dne 11. 2. 2016, č. j. X, jímž jí byl přiznán český starobní důchod v dílčené výši 5291 Kč.

[2] Stěžovatelka proti rozhodnutí ze dne 11. 2. 2016 o přiznání uvedeného starobního důchodu prvně podala námitky dne 21. 6. 2016. Tyto námitky byly zamítnuty rozhodnutím žalované ze dne 30. 6. 2016, č. j. X, pro opožděnost; rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 4. 7. 2016. Předtím, dne 30. 6. 2016, doručila stěžovatelka žalované další námitky proti rozhodnutí ze dne 11. 2. 2016 o přiznání starobního důchodu,

v nichž poukázala na skutečnost, že tyto námitky jsou včasné, neboť lhůta k jejich podání se počítá od obdržení „shrnutí rozhodnutí z formuláře E 211CZ“, doručeného jí dne 20. 6. 2016. Žalovaná toto akceptovala a námitky věcně projednala. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná poukázala na skutečnost, že účastnice řízení požádala dne 19. 8. 2015 o český starobní důchod před dosažením důchodového věku s datem přiznání od 26. 10. 2015. Podmínky pro přiznání důchodu byly proto zkoumány podle § 29 odst. 1 písm. h) a § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná dále konstatovala zjištění, že účastnice řízení před 31. 12. 1992 pracovala v „Kožiarských závodoch“ v Liptovském Mikuláši, pracovala tedy pro zaměstnavatele se sídlem ve Slovenské republice; z toho dovodila, že doba zaměstnání do tohoto data se považuje za slovenskou dobu pojištění. I k této době přihlížela při stanovení doby pojištění [čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004]. Vzhledem k tomu, že účastnice řízení nežádala o dorovnávací přídavek, nemohlo o něm být rozhodnuto. Po provedení konkrétního výpočtu žalovaná označila rozhodnutí o přiznání starobního důchodu za správné.

[3] Stěžovatelka v žalobě namítala, že z její žádosti muselo být zřejmé, že žádala i o dorovnávací přídavek, byť jej označila za dorovnávací příspěvek. To bylo také nosnou myšlenkou námitek podaných ve smyslu čl. 48 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Dále uvedla, že je přesvědčena o tom, že podmínky pro přiznání dorovnávacího přídavku podle § 106a zákona o důchodovém pojištění splňuje.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku vymezil jako spornou otázku, zda žalovaná měla rozhodovat o dorovnávacím přídavku, či nikoliv. Vycházel z právní úpravy dorovnávacího přídavku v § 106a zákona o důchodovém pojištění, poukázal na jí předcházející komplikovaný judikaturní vývoj včetně výčtu nálezů Ústavního soudu, z nichž vzešlo důchodové dorovnání vyvolané rozdělením Československa. Důchodový přídavek se sice vyplácí spolu s důchodem, ovšem jeho součástí se stává až jeho přiznáním. O důchodový přídavek je třeba žádat podle § 123h odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, přičemž žádosti se podle § 82 téhož zákona podávají u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení na předepsaných tiskopisech. Krajský soud připustil, že žádost je možné učinit i jiným podáním, přičemž by bylo na žalované, aby případně vyzvala žadatele k jejímu doplnění. Uzavřel ovšem, že žalobkyně v žádosti ze dne 19. 8. 2015 o dorovnávací přídavek nežádala, tudíž v souladu s dispoziční zásadou byla žalovaná povinna rozhodnout jen o předmětu žádosti a námitky rovněž měly k tomuto předmětu směřovat; zde krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 4 Ads 108/2012 - 31. Poukaz žalobkyně na „vyrovnávací přídavek“ či „dorovnávací příspěvek“ učiněný v rámci námitkové argumentace spočívající ve výkladu předcházející judikatury Ústavního soudu krajský soud za žádost neuznal. Nakonec krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že ze spisu zjistil, že žalobkyně podala formalizovanou žádost o dorovnávací přídavek dne 10. 1. 2017 a bylo o ní negativně rozhodnuto z důvodu nedostatku československé doby pojištění. To krajský soud zmínil jen okrajově, aby bylo zřejmé, že ani posouzení obsahu námitek jako žádosti o dorovnávací přídavek by k úspěchu nevedlo.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nesprávné zjištění skutkového stavu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)

a nesprávné posouzení právní otázky soudem zejména ve vztahu k čl. 48 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, což podřazuje kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Stěžovatelka tvrdí, že podáním datovaným ke dni 24. 6. 2016 jednak požádala o přezkum rozhodnutí o přiznání starobního důchodu, jednak o přiznání dorovnávacího „příspěvku“ v takové výši, aby celková výše starobního důchodu odpovídala částce starobního důchodu přiznaného při práci v České republice po celou dobu pojištění. Tvrzení žalované, že stěžovatelka nepožádala o dorovnávací přídavek, proto není správné. Názor krajského soudu, že taková žádost nebyla součástí podání ze dne 21. 6. 2016, pak není rozhodný; podstatné je totiž podání z 24. 6. 2016. Tato písemnost byla adresována žalované prostřednictvím příslušného orgánu sociálního zabezpečení a svým obsahem byla jak námitkami, tak i žádostí o dorovnávací přídavek. Nešlo také o námitkové řízení, ale o přezkum podle čl. 48 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Nosnou myšlenkou požadovaného přezkumu pak nebyla ani tak výše vyměřeného starobního důchodu, ale právě jeho navýšení o dorovnávací přídavek, jímž by bylo odstraněno nepříznivé vzájemné působení přijatých rozhodnutí. Dorovnávací přídavek je institutem k nalezení spravedlivého zacházení s občany postiženými rozpadem Československa. Krajský soud předmětný přípis nesprávně interpretoval a v důsledku toho vydal nezákonný rozsudek.

[6] Odkaz krajského soudu na rozhodnutí o nové žádosti o dorovnávací přídavek je zavádějící. Stěžovatelka proti němu totiž nemůže účinně brojit pro uplynutí lhůt plynoucích z čl. 48 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Proto trvá na tom, že se dorovnávacího přídavku domáhala řádně tak, jak tvrdí, neboť jiným postupem by jí bylo upřeno právo na spravedlivý důchod. K tomu se dostatečně nevyjádřila žalovaná ani krajský soud.

[7] Pokud by žalovaná měla pochybnosti o tom, zda stěžovatelka v předmětném podání pojmem dorovnávací příspěvek mínila dorovnávací přídavek, bylo namístě, aby svou pochybnost odstranila dotazem. Ovšem z toho, že žalovaná ve svém rozhodnutí o dorovnávacím přídavku pojednává, je zřejmé, že pochybnosti neměla. Výklad, jehož se dopustila žalovaná a stejně tak i krajský soud, je třeba považovat za přepjatě formalistický ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 50/03. Žalovaná dále porušila i základní zásady správního řízení plynoucí z § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, pokud stěžovatelce neposkytla přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, což je o to významnější, že se jednalo o problematiku tzv. československých důchodů.

[8] Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu i zrušení rozhodnutí žalované.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na dispoziční zásadu ovládající správní řízení, přičemž stěžovatelka žádost o dorovnávací přídavek v řízení, které je soudem zkoumáno, nepodala. Podání stěžovatelky ze dne 24. 6. 2016 bylo posouzeno podle jeho obsahu. V žádosti ze dne 19. 8. 2015 není zmínka o jiném požadavku než o starobní důchod před dosažením důchodového věku. Podání ze dne 24. 6. 2016 doručené žalované dne 7. 7. 2016 je označeno jako námitky proti rozhodnutí o přiznání starobního důchodu včetně konkretizace tohoto rozhodnutí. Požadovala jím přihlédnutí k příjmům dosaženým na území dnešní Slovenské republiky a aplikaci unijních předpisů.

Výslovně se opírala o kolizní kritérium čl. 20 Smlouvy mezi Českou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb., která se stala součástí unijních nařízení. Citované ustanovení bylo v případě stěžovatelky použito, nebylo však vyhověno jejímu požadavku, aby bylo vycházeno z výše příjmů, jichž dosáhla na území Slovenské republiky do 31. 12. 1992. Žalovaná odkazuje na důvody svého rozhodnutí, v němž byl popsán průběh řízení o žádosti o starobní důchod. Dodává, že přiznání dorovnávacího přídavku podle § 106a zákona o důchodovém pojištění je postaveno na principu srovnávání již přiznaných starobních důchodů jak českým, tak slovenským nositelem pojištění; výše důchodů se tedy srovnávají, nikoliv přepočítávají. Stěžovatelka se svým podáním ze dne 24. 6. 2016 domáhala přepočítání starobního důchodu, neboť jeho výši považovala za nízkou. Záměr požádat o dorovnávací přídavek z podání zřejmý není. Žalovaná proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[10] Stěžovatelka replikovala, že požádala o přezkum podle čl. 48 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 a současně i o přiznání dorovnávacího přídavku. Je pravdou, že stěžovatelka pracovala pro slovenského zaměstnavatele, ovšem celou dobu prakticky pracovala v Břeclavi. Žalovaná sice v rozhodnutí tvrdila, že vychází z unijních předpisů, zcela ovšem pominula judikaturu Ústavního soudu (např. nález sp. zn. Pl. ÚS 5/12-1); nosnou myšlenkou nálezů je kompenzovat neodůvodněnou nerovnost plynoucí z důchodového pojištění po rozpadu Československa. Žalovaná měla na dobu výkonu práce před 31. 12. 1992 nahlížet jako na dobu práce v České republice. Rozhodnutí žalované je tak extrémně nespravedlivé. Stěžovatelka opětovně cituje obsah svého podání ze dne 24. 6. 2016 a argumentaci žalované označuje za nepravdivou. Nosnou myšlenkou stěžovatelčina podání byl přezkum rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2016 s cílem navýšení vyměřené částky o dorovnávací přídavek, přičemž tento požadavek vyplynul z nepříznivého působení obou rozhodnutí o přiznání důchodu. Odůvodnění rozhodnutí žalované i odůvodnění rozsudku krajského soudu proto považuje za vadná, neboť se nevypořádala se všemi tvrzenými argumenty.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Byla podána osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou.

[12] Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatelka se domáhá zrušení napadeného rozsudku, a to výslovně z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., fakticky ovšem namítá i nesprávné posouzení právní otázky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] Předně je třeba posoudit kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze namítat zmatečnost spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo

rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Stěžovatelka, ač tento kasační důvod obecně tvrdí, neuvádí žádné skutečnosti, které by mu měly nasvědčovat. Zjevně tak zaměnila kasační důvod podle písm. c) a písm. d) citovaného ustanovení.

[16] Nejvyšší správní soud se proto zabýval tvrzením nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatelka shledává jak u rozhodnutí žalované, tak i u rozsudku krajského soudu, v obou případech proto, že se nevypořádaly se všemi jejími tvrzeními.

[17] Pokud by bylo rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, musel by je krajský soud zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatelka v námitkách ze dne 24. 6. 2016 podaných proti rozhodnutí o přiznání starobního důchodu poukázala na obsáhlou judikaturu Ústavního soudu, požadovala přihlédnutí k příjmům dosaženým na území dnešní Slovenské republiky a přiznání dorovnávacího příspěvku. Žalovaná se v rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016 se všemi těmito námitkami vypořádala; jejímu rozhodnutí nelze vytýkat nesrozumitelnost, která by krajský soud měla vést sama o sobě k jeho zrušení. Stěžovatelčiny výtky proti obsahu rozhodnutí žalované tak směřují spíše proti správnosti právního posouzení, než proti jeho přezkoumatelnosti.

[18] Pokud jde o tvrzení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], je třeba se jí rovněž zabývat přednostně, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71, dostupný jako ostatní zde citované rozsudky tohoto soudu na www.nssoud.cz). K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je Nejvyšší správní soud dokonce povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Při posuzování nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, a další).

[19] Pro posouzení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je podstatný rozsah žalobních námitek, neboť stěžovatelka tvrdí, že se jimi krajský soud řádně nezabýval. V žalobě namítala, že má nárok na dorovnávací přídavek, a že o něj řádně požádala v podání ze dne 24. 6. 2016; zdůraznila, že žádost nemusí být vždy podána na předepsaném tiskopise. Poukázala na čl. 48 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, podle něhož lze až v návaznosti na obdržení souhrnu rozhodnutí žádat o přezkum rozhodnutí a o navýšení důchodu, pokud došlo k nepříznivému vlivu v důsledku vzájemného působení rozhodnutí přijatých dvěma či více institucemi. Současně vyjádřila přesvědčení, že splňovala podmínky pro poskytnutí dorovnávacího přídavku. Krajský soud se všemi těmito námitkami zabýval, přičemž míra podrobnosti je logicky ovlivněna tím, že krajský soud dospěl k závěru, že dorovnání nesrovnalostí se děje formou dorovnávacího

přídavku, o který podle jeho názoru stěžovatelka nepožádala. Přitom akceptoval i možnost podání žádosti jinou formou než na předepsaném tiskopisu, ovšem podání ze dne 24. 6. 2016 neshledal takovou žádostí ani vyložením jeho obsahu. Není pravdou, že posuzoval námitky ze dne 21. 6. 2016, celé jeho posouzení obsahu námitek se týká těch z 24. 6. 2016. Rozsudku krajského soudu proto nelze vytýkat nepřezkoumatelnost, neboť se pohledem svého právního názoru zabýval všemi žalobními námitkami; stěžovatelka i zde spíše brojí proti správnosti zaujatého právního názoru.

[20] Správnost právního posouzení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je odvislá od rozhodných skutečností zřejmých ze správního spisu. Nespornou skutečností je, že stěžovatelčina žádost ze dne 19. 8. 2015 neobsahovala žádost o dorovnávací přídavek. Rozhodnutí o přiznání starobního důchodu bylo nejdříve napadeno námitkami ze dne 21. 6. 2016 obsahujícími pouze nespokojenost s nízkou výší důchodu; ty byly zamítnuty (viz odst. 2.) a pro posouzení této kasační stížnosti nemají význam. Shrnutí rozhodnutí (formulář E 211 CZ) obsahující uvedení výše českého a slovenského důchodu obsahovalo poučení o možnosti podání námitek do 30 dnů od oznámení tohoto rozhodnutí. Ty stěžovatelka následně podala s datem 24. 6. 2016 a na OSSZ Břeclav je doručila dne 30. 6. 2016. V nich, jak výše uvedeno, kromě přezkumu vydaného rozhodnutí o přiznání starobního důchodu požadovala „dorovnávací příspěvek“ tak, aby celková výše jejího důchodu odpovídala částce, kterou by její důchod činil v případě, že by po celou rozhodnou dobu pracovala v České republice, případně aby jí rozdíl byl přiznán cestou odstranění tvrdosti zákona.

[21] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v kasační stížnosti namítá také kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba na tomto místě konstatovat, že správní spis obsahuje veškeré podklady nezbytné pro posouzení věci, přičemž soulad rozhodnutí s těmito podklady bude posouzen v souvislosti se zkoumáním zákonnosti právního názoru ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[22] Článek 48 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 stanoví pouze to, že každá instituce oznámí žadateli své rozhodnutí v souladu s použitelnými předpisy, a dále z něho plyne nárok na zaslání souhrnu všech rozhodnutí. Z odstavce 2 téhož článku pak plyne právo na přezkum rozhodnutí ve lhůtách počítaných od obdržení souhrnu a zajištění písemného vyrozumění o výsledku přezkumu. Tomuto ustanovení žalovaná dostála. Stěžovatelce lze přisvědčit, že míru poškození tím, že jí byl přiznáván důchod slovenskou a českou stranou, mohla seznat až v důsledku doručení uvedeného souhrnu. Nelze jí tedy klást k tíži, že se svou žádostí ze dne 19. 8. 2015 nedomáhala dorovnávacího přídavku. Na druhé straně se námitkami ze dne 24. 6. 2016 výslovně dožadovala přezkumu rozhodnutí ze dne 11. 2. 2016 vydaného na základě žádosti ze dne 19. 8. 2015.

[23] Stěžovatelkou odkazovaná judikatura Ústavního soudu k problematice československých důchodů pozbyla na významu po zavedení dorovnávacího přídavku podle § 106a zákona o důchodovém pojištění zavedeného jeho novelou č. 274/2013 Sb. (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 Ads 175/2015 - 23, publ. pod č. 3375/2016 Sb. NSS). Předmětem tohoto kasačního řízení ovšem není zjištění, zda stěžovatelka splňovala podmínky pro jeho přiznání. Jeho

předmětem je výhradně zjištění, zda byla stěžovatelkou podána žádost o dorovnávací přídavek, o kterém měla žalovaná rozhodnout v rámci řízení vyvolaného námitkami ze dne 24. 6. 2016.

[24] Je pravdou, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 4 Ads 108/2012 - 31 (publ. pod č. 2815/2013 Sb. NSS) vyplývá, že Česká správa sociálního zabezpečení může rozhodovat jen na základě podané žádosti a v jejích mezích. Ve vztahu k dorovnávacímu přídavku podle § 106a zákona o důchodovém pojištění to výslovně plyne z § 123h odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., který také upravuje bližší podmínky žádosti. V § 123h odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. je dále upravena pravomoc k odstraňování tvrdostí, které by se vyskytly při provádění ustanovení § 106a až 106c zákona o důchodovém pojištění.

[25] Vrátíme-li se ke znění podání stěžovatelky ze dne 24. 6. 2016, je označeno jako námitky proti rozhodnutí ČSSZ o přiznání starobního důchodu ze dne 11. 2. 2016, č. j. X, a svým obsahem (argumentací) také proti tomuto rozhodnutí brojí. Tomu odpovídá i shrnutí v posledním odstavci, v němž stěžovatelka žádá o přezkum tohoto rozhodnutí a vyjadřuje názor, z jakých podkladů měl být její důchod počítán. Je pravdou, že v tomto závěrečném souhrnu žádá o přiznání „dorovnávacího příspěvku“, případně o výjimku odstraňující přílišnou tvrdost zákona. Není podstatné, že stěžovatelka zaměnila pojem „přídavek“ za pojem „příspěvek“; z kontextu je zřejmé, že jí šlo o dorovnávací přídavek. Pro stěžovatelku nejpříznivější vnímání tohoto závěrečného souhrnu je označení, že se fakticky jedná o tři různé požadavky vznesené v jednom podání (žádost o přezkum napadeného rozhodnutí o přiznání důchodu, žádost o dorovnávací přídavek a žádost o odstranění tvrdosti), přičemž ve vztahu ke dvěma posledně uvedeným požadavkům se jednalo o žádosti s formálními nedostatky. V rámci podání námitek proti rozhodnutí, které zcela korespondovalo její žádosti ze dne 19. 8. 2015, ovšem nebylo možno očekávat projednání dalších dvou nově vznesených žádostí. Pokud stěžovatelka považuje tyto žádosti za podané a domnívá se, že měla být žalovanou vedena k odstranění jejich vad, pak k tomu by mohlo dojít jen mimo žalovanou vedené námitkové řízení, v němž se žalovaná s jeho předmětem plně vypořádala. Výhrady proti postupu žalované ve vztahu k předmětné žádosti o dorovnávací přídavek či o odstranění tvrdosti by pak byly řešitelné jen prostředky chránícími před nečinností správního orgánu. Nemají však vliv na rozhodnutí žalované o námitkách, které krajský soud správně označil za odpovídající zákonu. Žalovaná totiž nepochybila, pokud se v rámci řízení o námitkách proti rozhodnutí o přiznání důchodu zabývala pouze předmětem řízení vymezeným žádostí ze dne 19. 8. 2015 a rozhodovala v mezích argumentů proti tomuto rozhodnutí výslovně směřujících. Závěr krajského soudu o předmětu řízení a rozsahu námitkového řízení byl zákonný. Stejně tak rozhodnutí žalované odpovídalo podkladům obsaženým ve správním spise. Ostatně stěžovatelka ani netvrdí, že by tomu bylo jinak, její jedinou námitkou je, že jí v rámci tohoto řízení měl být přiznán dorovnávací přídavek, neboť si o něj požádala a splňuje podmínky pro jeho přiznání. Žádost o dorovnávací přídavek ovšem nebyla projednatelná v rámci námitkového řízení proti rozhodnutí o přiznání starobního důchodu na základě žádosti ze dne 19. 8. 2015. Skutečnost, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro přiznání dorovnávacího přídavku, či nikoliv, pak z tohoto hlediska není podstatná, a Nejvyšší správní soud se jí v tomto kasačním řízení nemůže zabývat.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal naplněným žádný ze stěžovatelkou uplatněných kasačních důvodů; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšné žalované náhrada nákladů řízení ve věcech důchodového pojištění nenáleží. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu